U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci navrhovatele: **P. N.**, proti žalovanému: **Statutární město Olomouc,** se sídlem Horní náměstí 583, Olomouc, o podání navrhovatele ze dne 5. 4. 2012 nadepsaném jako kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 27. 6. 2011, čj. 12 Co 182/2011 - 317,

takto:

I. Podání navrhovatele ze dne 5. 4. 2012, doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 4. 2012, a nadepsané jako kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 27. 6. 2011, čj. 12 Co 182/2011 - 317, **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Navrhovatel se obrátil na Nejvyšší správní soud podáním ze dne 5. 4. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 4. 2012, které označil jako kasační stížnost proti nesprávnému a nezákonnému usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 27. 6. 2011, čj. 12 Co 182/2011 - 317, jehož jménem jednala předsedkyně senátu JUDr. Zdeňka Poledníčková. Ve svém podání uvedl, že podává kasační stížnost proti vymezenému usnesení na základě § 4 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 102 s. ř. s., a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

[2] Navrhovatel ve svém podání vylíčil, že dne 6. 2. 2009 podal žalobu proti žalovanému, neboť jako pronajímatel nájemního bytu neplnil své základní povinnosti vůči nájemníku ve věci oprav a vybavování bytu. Věc měla být přidělena soudkyni Mgr. Ingrid Kovářové Kochové, s čímž navrhovatel nesouhlasil. Proto proti tomuto postupu podal několikrát písemný odpor, na což soudkyně nebrala zřetel a vydala bez přítomnosti navrhovatele či jeho zástupce dne 31. 1. 2011 rozsudek čj. 25 C 413/2009 - 289. Na toto rozhodnutí navrhovatel nereagoval, pouze proti uvedené soudkyni podal dne 14. 3. 2011

„*žalobu na základě § 79 - § 82 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích*“. Na jeho žalobu nikdo nereagoval. Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci vydal dne 27. 6. 2011 usnesení pod čj. 12 Co 182/2011 - 317, o kterém navrhovatel nic nevěděl a ani nebyl předvolán k jednání. Krajský soud tímto usnesením (na základě odvolání žalovaného, který k tomu nebyl podle navrhovatele oprávněn) rozhodl ve prospěch žalovaného tak, že navrhovatel je povinen uhradit žalovanému na nákladech řízení celkovou částku 54 315 Kč.

[3] Navrhovatel proto ve své „kasační stížnosti“ navrhl, aby Nejvyšší správní soud na základě § 109 odst. 1 a § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 27. 6. 2011, čj. 12 Co 182/2011 - 317, a to pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení věci. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 3. 10. 2011, čj. 47 EXE 5502/2011 - 19, o povolení exekuce, coby nezákonného následku vydaného usnesení krajského soudu. Navrhovatel současně dodal, že je na Nejvyšším správním soudu, aby zvážil postih předsedkyně senátu krajského soudu JUDr. Zdeňky Poledníčkové pro porušení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., aby se „*tato korupční věc znovu neopakovala*“. Navrhovatel uzavřel, že věří v „*justiční spravedlnost*“ Nejvyššího správního soudu, který se zabývá „*přestupky soudců*“ a trestá je pro porušování zákonů a napravuje jimi spáchané nezákonné chyby. Navrhovatel proto Nejvyšší správní soud požádal, ať tak učiní i v jeho věci.

II.

[4] Podle § 2 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Podle § 4 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách.

[5] Z obsahu podání navrhovatele a jednotlivých listin k němu připojených lze dovodit, že stěžovatel podává k Nejvyššímu správnímu soudu opravný prostředek vůči usnesení civilního úseku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, že se domáhá zrušení usnesení Okresního soudu v Olomouci o povolení exekuce, a dále, že se patrně domáhá zahájení kárného řízení vůči předsedkyni senátu Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci JUDr. Zdeňce Poledníčkové. Navrhovatel tudíž brojí proti postupu odvolacího civilního soudu, jenž mu uložil uhradit náklady řízení za řízení před civilními soudy prvého a druhého stupně a dále proti vydanému rozhodnutí o výkonu rozhodnutí.

[6] Rozhodování podle části čtvrté („Opravné prostředky“) a šesté („Výkon rozhodnutí“) občanského soudního řádu spadá v souladu s § 7 odst. 1 o. s. ř. do pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení, stejně jako řízení vedená případně soudními exekutory v souladu se zákonem č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[7] Jakkoli Nejvyšší správní soud rozumí důvodům podání navrhovatele, k řešení uvedených otázek není věcně ani funkčně příslušný. Ze shora uvedeného totiž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ani soudy rozhodující ve správním soudnictví nemají v případě navrhovatele pravomoc jednat a rozhodovat. Podání navrhovatele totiž směřuje zcela mimo kompetence vymezené zmíněnými ustanoveními soudního řádu správního. Nelze jej proto považovat ani za žalobu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. nebo kasační stížnost podle § 102 a násl. s. ř. s.

[8] Chybějící pravomoc soudu je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, proto Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. podání navrhovatele ze dne 5. 4. 2012 odmítl.

[9] Nejvyšší správní soud současně konstatuje, že ve věci nebyly splněny podmínky k tomu, aby Nejvyšší správní soud postupoval podle § 46 odst. 2 s. ř. s. a odmítnutí podání spojil s poučením, ke kterému věcně příslušnému soudu a v jaké lhůtě může navrhovatel podat žalobu. Zmíněné ustanovení totiž pokrývá pouze podání, jimiž se zahajuje řízení před soudem prvního stupně v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoliv však opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2006, čj. Na 42/2006 - 21, dostupné na www.nssoud.cz). Jedná se o přirozený důsledek toho, že v případě podávání opravných prostředků se na rozdíl od žaloby účastník řízení může a má řídit poučením civilního soudu. Ani případné nesprávné poučení o opravných prostředcích pak nemusí vést s ohledem na odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem k popření práv takového účastníka. Nejvyšší správní soud v daném usnesení rovněž konstatoval, že mu nenáleží procesní prostředek k tomu, jak podatele o možném dalším postupu v jeho věci kvalifikovaně poučit, a ani prostředek, jak toto podání „dopravit“ věcně a funkčně příslušnému soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

[10] Nejvyšší správní soud nemá v posuzovaném případě žádné kompetence ani ke konání kárného řízení ve věci předsedkyně senátu krajského soudu. Kárné řízení o kárné odpovědnosti soudce totiž nemůže Nejvyšší správní soud zahajovat z moci úřední nebo na základě podnětu nespokojeného účastníka řízení, ale pouze na základě návrhu osob taxativně vymezených v § 8 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů. Jimi jsou mimo jiné prezident republiky, ministr spravedlnosti, předseda Nejvyššího soudu, předseda vrchního nebo krajského soudu.

[11] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. června 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu